

Raszkolnyikov éjszakái

Már elmerült az alkonyat
a csatornák piszkos vizében,
Pétervárt a sugárutak
kötéllal verik a sötétben.

Az éjszaka, csillagait
vonszolva, mintha láncra volna,
előbotorkál, s én a csörgő
lombokat hallgatom szorongva.

A hold Pugacsov koponyája,
 repedt vigyorgás odafenn,
 a mélyben bőgés, kocsmalárma,
 baltaként rándul meg szívem.

Vak koldus a bérház sötétje.
nyújtja az udvar tenyerét,
fölötte csillagok kelése
fakad. Mert koldusarc az ég.

(Baka István *Égtájak célkeresztjén* című kötetéből.)

< [Előző](#)
[oldal](#) [Következő](#)
[oldal](#) >